

νά μάθουν τίποτε παρὰ τῶν ἄλλων· ἀφοῦ ὅμως εἶναι κοινοὶ καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ ἐνίοτε κοινότατοι, παρὰ τίνων ἄλλων θὰ φωτισθῶσι, ἢ παρὰ τῆς κοινῆς γνώμης; Διὰ τοῦτο ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ ὅλων τῶν δικῶν **πρὸ, κατὰ, καὶ μετὰ τὴν δίκην** γίνεται συζήτησις ἐπίμονος καὶ πεισματώδης δι' ὅλου τοῦ τύπου καὶ ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ συλλαλητηρίων, ὡς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Τίτερμπορν. Ὅσοι δὲ τῶν δικαστῶν καὶ δικηγόρων γνωρίζουν τὴν γαλλικὴν, τοὺς παραπέμπωμεν εἰς τὸ γνωστότερον εἰς ἡμᾶς, εἰς τὴν *Néar Galliar* τοῦ Πρεβὸ Παραδὸλ νὰ ἴδουν τί πόλεμον κάμνει καὶ ἐκεῖνος ἐναντίον τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦντος μυστικισμοῦ, ὃν εἰσηγάγομεν καὶ ἡμεῖς, δανεισθέντες τόσα ὀλέθρια γαλλικὰ πράγματα καὶ τίποτε δυστυχῶς ἀγγλοαμερικανικόν. Ὁ μυστικισμὸς ἐδῶ θὰ πῇ τοῦτο: **Πρὸ** τῆς δίκης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γράψῃς τίποτε, νὰ μὴν ἐπηρεασθῶν οἱ δικασταί· **κατὰ** τὴν δίκην, ἐμποδίζει ὁ πρόεδρος νὰ πῇς τίποτε· **μετὰ** τὴν δίκην σέβου τὸ δεδικασμένον.

Καὶ οὕτω ἡ ἐλληνικὴ δικαιοσύνη κυμαίνεται μεταξὺ τύφλας καὶ αἰσχροκερδεῖας καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ εὐρίσκεται.

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα εἶχομεν νὰ ποῦμεν εἰς τοὺς φίλους δικηγόρους κυρίους Καζαδζήν καὶ Πονηρόπουλον προκειμένου περὶ τῆς ὑποθέσεως Μοσχολάκη. ὃν, ἅς εἶναι βέβαιοι, ὅτι ἀδικοῦσι, συνιστῶντες μυστικισμὸν καὶ μὴ βγαίνοντες αὐτοὶ μόνοι νὰ διαφωτίσωσι τὸ δημόσιον, διότι ὁ κόσμος τότε θὰ ὑποπτεύεται ὅτι δι' ἄλλων μέσων παρὰ διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ προσπαθοῦσι νὰ τὸν ἀθωώσωσι, ἐνῶ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀθῶος, τεῦθ' ὅπου καὶ εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν, ἔχοντες πεποίθησιν ὅτι Ἕλλην ἀξιωματικὸς δὲν ἀποφασίζει ἐλαφρῶς νὰ κηλιδώσῃ τὰς ἐπομιδας του.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἐπιμένει, ἐπιμένομεν καὶ ἡμεῖς. Καὶ τῆς λέγομεν λοιπὸν κατὰ πρόσωπον ὅτι ἐὰν ὁ ἀνακριτὴς κ. Ἀμπελᾶς ἀπέλυσε τὸν Χαδζάκη, τὸν ἀπέλυσε διὰ λόγον ἀναρμοδιότητος τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, ἃ τε τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὄντος ἄλλοδαποῦ, καὶ ὅχι διότι τὸν εὔρε ἀθῶον τῆς λάμψεως τῶν ἀδαμάντων. Πῶς γίνεται λοιπὸν ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἀνακριτικώτερα αὐτοῦ τοῦ ἀνακριτοῦ ὅστις λέγει: βλέπω μὲν τὸν Χαδζάκη ὑποπτον ἀλλὰ δὲν βλέπω ἐμὲ ἀρμόδιον πρὸς καταδίωξιν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τεσσάρων ἄλλοδαπῶν, αὐτὸ μόνον δὲν ἐννοοῦμεν. Καὶ ἀκόμη δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἡ «Νέα Ἐφημερίς» δὲν κατάλαβε, ἢ δὲν θέλει νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ κ. Χαδζάκης τῆς μὲ τὴν προσωρινήν του ἀπόλυσιν δὲν φεύγει ἐξ Ἀθηνῶν τόσῳ λευκὸς ὅσῳ θὰ ἐφαίνετο τοιοῦτος ὅτε ἦλθεν. Καὶ ἀποροῦμεν πῶς τὰ *Κοινωνικὰ διάφορα* τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» δὲν τὸν ἐμυρίσθησαν διὰ νὰ ἀναγράψουν τὴν ἀφίξιν τοιοῦτου ἐπισήμου ξένου, εἴμῃ μόνον ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φιλοξενηθῇ εἰς τὸν στρατῶνα τῆς Μοιραρχίας. Ἡμεῖς δὲ ἀκριβῶς μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Ἀμπελᾶ διαφωνοῦμεν—καὶ τῷ εἶπομεν τὴν ιδέαν μας πρὸ τῆς προσωρινῆς ἀπαλύσεως τοῦ κ. Χαδζάκη—ὅτι τὸ ἀναρμόδιον δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως, ἐνόςῳ δὲν διευκρινίζεται τὸ πῶθεν ἐκλάπησαν οἱ ἀδάμαντες. Ἐπειτα τὰ προηγούμενα τῆς ἐλληνικῆς δικαιοσύνης εἶναι ἄλλα: προκειμένου περὶ προφυλακίσεως μάλιστα ἢ ἄλλοδαπότις δὲν λαμβάνεται ὑπ ὀψιν.

Ο ΕΝΟΡΚΟΙ ΝΑΥΠΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ναύπλιον, 15 Μαΐου.

Προχθὲς ἔλαβε χώραν ἐν τῇ πόλει μας σκανδαλωδεστά-

βαρόνος Δεσιμαίζ καὶ οἱ συνένοχοί του φοβούμενοι μήπως ἡ δικαιοσύνη εἰς τὰς ἐρεῦνας αὐτῆς περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ Καρόλου Σεβρὺ θελήσῃ νὰ ἴδῃ τί συνέβαινεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ, ἐθεώρησαν ἀναγκαῖον ἐκ προφυλάξεως νὰ μεταφέρωσι τὴν μαρκησίαν εἰς ἑλλην φυλακὴν.

Ἐκτοτε πολλὰ παρήλθον ἔτη, ἡ δυστυχὴς μαρκησία φυλακισμένη, καμμίαν μὴ ἀπολαμβάνουσα περιποίησιν, στερουμένη ἀέρος, ἰδυνήθη νὰ ζήσῃ μέχρι σήμερον; Ἐὰν δὲν ἀπέθανε, ποῦ εἶνε;

Τὰ δύο ταῦτα σημεῖα εἶνε σκοτεινὰ εἰς τὸ πνεῦμά μου. Εὐρίσκωμι ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου. Ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω καὶ θὰ μάθω.

Τὸ παιδίον, ὁ υἱὸς τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας Σαμαράνδ, εἶχε μείνει εἰς τὸν πύργον ὑπὸ τὴν φρουρήσιν τοῦ Γραπιέ. Εἶχον εὔρει βεβαίως τὸ μέσον τοῦ νὰ τὸ κρύψωσι καλῶς, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ἐζήτηι νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ πύργου.

Ὁ δυστυχὴς μικρὸς ἐζήσεν ἕνεκα τοῦ εὐρώστου ὀργανισμοῦ του. Ἀλλὰ πῶς ἀνετράφη; Σχεδὸν εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν του ἐχωρίσθη τῆς μητρός του. Ἐσχεν ὡς τροφὸν μίαν αἰγα ἥτις τοῦ ἐδείκνυνεν ὅλην τὴν στοργὴν τῆς, διότι ὁ φρουρὸς του, ἀληθὲς ἄγριον θηρίον, τῷ ἐνέπνεε πολὺν τρόμον, δὲν ὡμίλει ποτὲ τὸ παιδίον, ὑπέκων εἰς τὰς δοθείσας αὐτῷ διαταγὰς, καὶ τοῦ ἔρριπτε τὴν τροφήν του ὡς νὰ ἦτο σκυλί. Ὅτε ὁ παῖς ἠδύνησε καὶ ἠδύνατο νὰ ἀκολου-

θῇ τὴν αἰγα, ἥτις ἤρχετο ἔς τὸ περιβόλι ἐλευθέρως, δὲν τὴν ἐγκατέλειπε πλεόν. Ἐκοιμᾶτο τὴν νύκτα πλησίον τῆς κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον ἐπὶ κλίνης ἐκ βρύων ἢ χόρτου. Ἡ κατσίκα τοῦδινε καὶ τὸ γάλα τῆς καὶ ὅτε ἡ τροφή αὐτῇ δὲν ἔφθανεν, οὗτος κατέπαυε τὴν πείνάν του μὲ τοὺς καρπούς τοὺς ὁποίους εὐρίσκεν ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἑβδομάδες, μῆνες παρήρχοντο οὕτω, χωρὶς ὁ φρουρὸς νὰ τὸν παρατηρήσῃ. Φυσικῶς καὶ βαθμυδὸν ὁ παῖς καθίστατο ἄγριος.

Τοιοιουτρόπως δὲ ἠυξήθη. Χάρις εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν ἀπῆλύαεν, ἐπειδὴ ἠδύνατο νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰ ἐνστικτὰ του, αἱ φυσικαὶ του δυνάμεις ἀνεπτύχθησαν θαυμασῶς.

Ἦλθεν εἰς ἡλικίαν ὁκτὼ ἢ ἐννέα ἐτῶν, ὁπότε ἐπειδὴ ἦτο δύσκολον νὰ φυλαχθῇ καὶ ἐπικίνδυνον νὰ ἀφῇθῃ ἐλευθερον ἔς τὸ περιβόλι, καθότι ἠδύνατο νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ τεῖχη καὶ νὰ φύγῃ, ἀπεφάσισαν νὰ ἀπαλλαγῶσιν αὐτοῦ.

Τὸ ἄγνωστον πρόσωπον ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ. Ὁ παῖς συνελήφθη, ἐδέθη, ἐριμώθη, ἐρρίφθη ἐντὸς ἀμάξης, ἥτις διήνυσε μέρος τῆς νυκτὸς καὶ ἀφοῦ ἐφθασεν ἐντὸς δάσου, ἔστη, τὸ δὲ δυστυχὲς παιδίον παρεδόθη, ἐπωλήθη ἀντὶ χιλίων φράγκων εἰς θαυματοποιούς.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ.

— Μάλιστα, κυρίε, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἰδοὺ ὅτι ἔγινεν. Οἱ θαυματοποιοὶ ἔσπευσαν νὰ ἀναχωρήσουν ἐκ τῆς χώρας—ὁ ὅρος οὗτος εἶχεν ἐπιβληθῇ—διὰ νὰ πᾶνε νὰ

τη και ασυνειδητοτάτη αθώωσις παρά τοῦ ὀρκωτικοῦ Δικαστηρίου φρίκην ἐμποιοῦσα καὶ ἐμβάλλουσα εἰς μελανὰς σκέψεις περί τε τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς δυσμοῖρου ταύτης χώρας. Ἐσκέφθη ὅτι εἴμεθα ἐγγὺς νὰ ἐπανέλθωμεν ἐν ὑπερμεσοῦντι δεκάτῳ ἐννάτῳ αἰῶνι, εἰς τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τοῦ μεσαίωνος καθ' οὗς ἔσχυε τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου· ὅτι καταργούμεν ἤδη τὸ πολύτιμον δόγμα τὸ διὰ τούτων αἱμάτων καὶ ἐπαναστάσεων κτηθὲν καὶ τὸ ἀσφαλίσαν τὴν εὐημερίαν τοῦ πολίτου ἐν εὐνομουμένῃ πολιτείᾳ, τὸ δόγμα τῆς τῶν ὅλων ἰσότητος ἀπέναντι τοῦ νόμου ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πλάτωνος. Ἐσκέφθη περὶ τῶν ἀπαισιῶν συνεπειῶν τῆς ἀφιπταμένης ἐκ τῆς πατρίδος μας δικαιοσύνης καὶ ὅτι ἤρξατο ἡδὴ εἰσερχόμενος ὁ ἴος τῆς δυσπιστίας ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ πολίτου.

Εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κατηγορουμένου ἐκάθητο ἀρειμάνιος ἀνὴρ, ταχθεὶς ἀκριβῶς ὑπὸ τῆς πολιτείας ἵνα φρουρῇ καὶ προασπίξῃ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολίτου, τὴν τιμὴν καὶ τὴν περιουσίαν του. Τοιοῦτον εὐγενὲς στάδιον ἐξελέξατο ἐξ ἀκαθέκτου ἴσως ἔρωτος πρὸς αὐτόν.

Ἐκεῖ που πλησίον ἐκάθητο τὸ θῦμα τοῦ ἀρειμανίου αὐτοῦ, δεκατριετὴς κόρη, ἥς τὸ δακρυρροῦν πρόσωπον εἰκόνιζε τὴν ὑψίστην μελαγχολίαν καὶ ἀπελπισίαν. Ἦλθεν ἐκεῖ, ἔρμος πάσης ἰσχυρᾶς προστασίας, νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν παρὰ τῆς πολιτείας ἐπὶ τῷ γενομένῳ αὐτῇ ἀδικήματι. Ὁ ταλαίπωρος πατὴρ τῆς ἰδῶν τὴν κόρην του αἰμοπτόυσαν ἐν Σμύρνῃ ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα του ἵνα διὰ τοῦ ταξειδίου καὶ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ ἀέρος τῆς γεννετείρας χώρας ἀνακτήσῃ τὴν κλονισθεῖσαν υἱεῖάν της. Μόλις ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὸ πατριον ἔδαφος καὶ ὁ κατηγορούμενος τὴν προσλαμβάνει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἐπὶ τῇ ἐπαγγελίᾳ ὅτι ἐν τῷ οἴκῳ του εὕρισκε οἰκογένειαν, καὶ μεταχειρισθεὶς πᾶσαν βίαν καὶ πᾶσαν ἀπειλὴν, ἀκολασταίνει πλείω ἢ ἅπαξ ἐπ' αὐτῆς. Ἠκολούθησα μετ' ἐνδιαφέροντος μετὰ τοῦ πλείστου μέρους

τῆς πόλεως ὅλην τὴν δίκην καὶ δύναμιν νὰ διαβεβαιώσω ὅτι εἰς τὰ δικαστικά χρονικά σπανίως ὑπῆρξε σαφέστερον ἀποδειχθὲν ἐγκλήμα. Τὸ πλῆθος ἀσθμαῖνον παρέμενεν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἵνα παραστῇ μάρτυς τῆς καταδίκης τοῦ ἐνόχου τοσοῦτον ρυπαροῦ καὶ ἀνάνδρου ἐγκλήματος. Ἐνετρύφα ἐκ προοιμίων εἰς τὴν μετ' οὐ πολὺ ἀπόλαυσιν τοῦ ὥραιου θεάματος, ὅτι ἐν τῇ εὐνομουμένῃ πολιτείᾳ μας δύναται τις νὰ ᾔσῃ ὀρφανὸς πάσης ἰσχυρᾶς προστασίας, ἀλλ' ὅτι εὕρισκε ἀσφαλὴ δικαιοσύνην ὅσας ἀδικῆται. Ἀλλ' ὅποια κατέλαβεν ἡμᾶς ἀηδία καὶ ἀπελπισία, ὅταν ἐναντίον τοῦ ἀπλέτου φωτὸς τῆς ἀληθείας, ὅταν τὸ πᾶν ἔλεγεν εἰς τὸν κατηγορούμενον: «Ναί, εἶσαι ἐνοχός» ἐννέα ἐκ τῶν ἐνόχων, οἱ πλείστοι φέροντες πολιὰς τρίχας· πατέρες ἀδυνάτων ὄντων μέλη ἐλληνικῆς πολιτείας, τῷ εἶπον «ὄχι δὲν εἶσαι ἐνοχός.» Ὅχι, δὲν εἶσαι ἐνοχός, ὅτι σὺ ὁ ἀνὴρ ὁ ταχθεὶς ἀκριβῶς ὅπως φρουρῇ τὴν τιμὴν τοῦ πολίτου, ἀνάνδρως καὶ διὰ κτηνώδους βίας ἀφαιρεῖς αὐτὴν ἀπὸ νήπιον αἰμοπτόουν. Ἐπᾶνελθε εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας, ἐπανάλαβε τὴν πρᾶξίν σου, σὺ ἰσχυρὸς ὢν οὐδεμίαν ὀφείλεις εἰς αὐτὴν ἱκανοποιήσιν. Πρὸς δὲ τὴν κόρην διὰ τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης βαρεῖα ἀπατεινέτο ἐπιτίμῃσις, διατὶ ἐγεννήθη ἀδύνατος καὶ ἔρμος πάσης ἰσχυρᾶς προστασίας;

Τοιαύτην ἐτυμηγορίαν ἐξήνεγκον προχθὲς μέλη τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας. Ἡ καρδία των οὐδόλως συνεταράχθη ἐκ τῆς ἐκτυλίξεως τῆς ὑποθέσεως. Τὸ αἰμοστάζον ὄμμα τῆς δυστυχοῦς κόρης, ἥτις ἠτένιζε πρὸς αὐτοὺς, ὡς πρὸς πατέρας φιλοστόργους, οὐδόλως ἐκέντησεν εἰς συμπάθειαν τὴν ἡλίθιον καὶ ταπεινὴν καρδίαν των.

Ὁ κατηγορούμενος ἐπεδόθη εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας· οἱ ἐνοχοὶ ὅμως οὐχί, διότι ὑπαρξασῶν βαρειῶν ὑπονομιῶν περὶ δωροδοκίας ἐστάλησαν δεδεμένοι ὡς ἀληθῆ τετράποδα, ὅπως ἐνεργηθῶσι τὰ περαιτέρω. Ἡ κοινωνία ἐπεκρότησεν ἐνθουσιῶδως διὰ τὸ ἀρμόζον αὐτοῖς τοῦτο μέτρον καὶ

ἐξακήσουν τὸ ἐσαγγελμά των εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας. Ὁ νέος αὐτῶν οἰκίστις, ὡς φαίνεται, ἐκλείσθη ἐντός σιδηροῦ κλωβοῦ καὶ ἐξετέθη εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ τῶν ἀγορῶν ὡς νέος ἄγριος συλληφθεὶς μετὰ τῶν ἀνθρωποφάγων νήσου τινος τῆς Πολυνησίας.

Οἱ θαυμαστοποιοὶ διέδραμον οὕτω ὅλην τὴν Γαλλίαν, ἐκθέτοντες πανταχοῦ τὸν ἄγριον των, καὶ πάντοτε μακαρίζοντες ἑαυτοὺς διὰ τὴν ἐξαίρετον κτησίν των, διότι ὁ οἰκότροφός των προσεῖλκε τὸ πλῆθος καὶ ἐγένετο πρόξενος σπουδαίων κερδῶν εἰς αὐτοὺς. Ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας μετὰ τινα ἔτη. Τὸ παιδίον εἶχε γίνει ἀνὴρ εὖρωστος καὶ υἱής. Τὸν εἶδον ἐν Μέρτε, ἐν Νανού, ἐν Ἐπινᾶλ, ἐν Ρεμιρεμόν, ἐν Βεζούλ, Γραινῷ, Λαγγρὲς, Διζῶν, Στρασβούργῳ, Μουλούζη, εἰς τὰς πρωτεύουσας τέλους ἰσόλεις τῆς ἐπαρχίας.

Ἡμέραν τινα ἐν τούτοις ὁ ἄγριος κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ. Δὲν εὐχαριστεῖτο βεβαίως νὰ ἐκτίθεται εἰς τὴν θέαν τοῦ δημοσίου, φοβούμενος δὲ μὴ περιπέσῃ εἰς χεῖρας τῶν κυρίων του, πρὸς οὓς δὲν ἔτρεφε πιθανῶς πολλὴν ἀγάπην, κατέφυγεν εἰς τὰ δάση.

— Τότε, κύριε, τότε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεσιμαῖζ συγκεκινημένη.

— Τότε, κυρία, ἀνακτήσας τὴν ἐλευθερίαν του ἔζησε καθ' ὁλοκληρίαν ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει, φεύγων τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους ἐφοβείτο, ζητῶν διὰ νὰ κρυβῇ ἀπ' αὐτῶν

τὰς πυκνοτάτας λόχμας, τρώγων κοχλίας, ρίζας, ὡὰ πτηνῶν καὶ βαλανίδια.

Ἀφοῦ ἐπὶ δέκα καὶ ὀκτὼ μῆνας ἡ δύο ἔτη διήγαγε βίον νομαδικόν, ὥρισεν ὡς σταθερὰν κατοικίαν του τὸ μέσον τῶν βράχων τοῦ δάσους τοῦ Μαρεῖλ.

— Μέγιστε Θεέ! ἐπεφώνησεν ἡ βαρόνη ἀνορθωθείσα διὰ μιᾶς μόντης κινήσεως, ὡχρὰ ὡς νεκρά καὶ τοὺς ὀρθαλμοὺς ἔχουσα ἀμέσως ἠνεωγμένους.

— Οἱ ἄνθρωποι τῆς χώρας τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ Λυκογιάννη.

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἐγονυπέτησε συνενώσασα τὰς χεῖρας.

— Ὁ Λυκογιάννης! ὁ Λυκογιάννης! ἐψιθύρισεν.

— Ὁ Λυκογιάννης, κυρία, εἶνε ὁ τελευταῖος μαρκήσιος Σαμαράνδ!

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἐξέβαλε στεναγμὸν καὶ ἠγέρθη.

— Κύριε, εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ποῖαν ὥραν ἐγὼ καὶ ἡ θυγάτηρ μου ὀφείλομεν νὰ μεταβῶμεν εἰς Ἐπινᾶλ;

Κ.

Η ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΙΣ

Ὁ κ. Λαγγάρδ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τὸ γλυκὺ καὶ φιλόστοργον βλέμμα του. (ἰκολοῦθε!)

τέως ἀπελπισθεῖσα ἐκ τῆς ρυπαρᾶς ταύτης ἐτυμνηγορίας, ἐνε-
θαρρύνθη λαβοῦσα παιάν τινα ἱκανοποιήσιν.

Τιμὴ καὶ ἔπαινος ὀφείλεται εἰς τὸν ἀξιότιμον εἰσαγγελέα
κ. Κυργούσιον κεραινοβολήσαντα τὸν κατηγορούμενον μετ'
ἀληθοῦς εὐγλωττίας καὶ ἀνδρίας, καὶ διεξαγαγόντα τὴν ὑπό-
θεσιν μετὰ πολλῆς εὐφυΐας. Παρὰ τὰ εἰθισμένα μάλιστα ἡ
δίκη δὲν ἐγένετο κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ τοῦτο ὥως
δικαστὴ καὶ ἡ κοινωνία.

Καὶ ἡ προηθεσινὴ ἐτυμνηγορία, φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι»,
εἶναι μία ἐτι ἀπόδειξις ὅτι τὸ ἱρκωτὸν σύστημα κατέπεσεν
ἐν Ἑλλάδι.

Ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι ἀγαπᾷς τὸ Ναύπλιον δὲν θὰ σοῦ
εἶναι ἀδιάφορον ἂν μάθης ὅτι καίτοι εὐρισκόμεθα ἐν παραμο-
ναῖς ἐκλογῶν, ὁ παρεπιδημῶν ξένος οὐδόλως ἤθελεν ὀσφραν-
θῇ τοῦτο ἐκ τῆς ἐπικρατούσης γαλήνης ἐν τῷ ἤθει τῶν κα-
τοίκων. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν ἀξιότιμον βουλευτὴν μας
κύριον Ἀντωνόπουλον δεχθέντα τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Δη-
μάρχου. Εἰς τὸ πρόσωπον τούτου ἀπολαύοντος, ὡς γνωστὸν,
μεγίστης ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης, οὐδεμία, κυρίως εἰπεῖν,
γενήσεται πάλῃ μετὰ τῶν ἀντιθέτων ποιούντων ἤδη χάριν
ἀπλῆς δοκιμῆς ἂν οὐχὶ χάριν ἀστειότητος τὴν ὑστάτην ἀπό-
πειραν, καθ' ἣν θέλουσι λάβει ἀπαξ ἐτι τὸ κτύπημα τῆς χά-
ριτος, ὡς λέγουσιν οἱ γαλλίζοντες, μεθ' ὃ θέλουσιν ἐπιδοθῇ
ἐν ἀνέσει εἰς τὸ μέλλον καὶ ἀνενόχλητοι ἐκ τῶν δημοτικῶν
μεριμνῶν εἰς τὴν θείαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνην εἰς ἣν ἀναμ-
φισθητῆτως διεκρίθησαν.

Μ.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΕΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

(Συνέχεια· ἴδε προγ. φύλλον)

Ἐπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν ὁ Γρ. Κορφιοτάκης μεγάλως
ἔσχυν ἐν τῷ τόπῳ, ἀλλὰ παραιτηθέντος τούτου τῆς πολι-
τικῆς, τὸ κόμμα του διελύθη. Τὴν ἀναζωογονήσιν τούτου
ἀνέλαβεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Ν. Κορφιοτάκης. Ταχθεὶς ὑπὸ
τὸν Τζάνην καὶ ἀντιπροσωπεύων τούτον ὡς δικηγόρος τοῦ
κόμματος κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, εἰργάσθη δι' ἐαυτὸν καὶ
ἐν καιρῷ ἀπεσπᾶσθη τοῦ Τζάνε. Φαίνεται δὲ ὅτι εἰργάσθη
καλῶς, διότι ὡς ἀπεδείχθη κατὰ τὰς παρελθούσας βουλευ-
τικὰς ἐκλογὰς ἐμείωσε τὴν ἰσχὺν τοῦ Τζάνε, τοῦ ὁποίου
εἶνε ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρός.

Ἄλλ' αὐτὸς εἶνε *μπρασκούλι* τῆς πολιτικῆς, ἐπομένως
δὲν κρίνω ἀναγκαῖον νὰ ἐνασχοληθῶ πολὺ περὶ αὐτοῦ· τοῦτο
μόνον σὰς λέγω ὅτι ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀπόχωρσιν εἶνε
ὁ ὁπαδὸς τῶν *Ημετέρων* καὶ τοῦ ἀφίνω ὑγείαν.

Φίλε κύριε Κώστα, σὲ χαιρετίζω· ἦλθε καὶ ἡ σειρά σου,
ἀγαπητέ!

Ἐγκονος τοῦ Παπαφλέσσα, νυμφευθεὶς δὲ μίαν τῶν θυ-
γατέρων τοῦ προύχοντος Χαντζηγιαννοῦλη, εὐρὼν καὶ ἀ-
νοικτὸν στάδιον ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς του, ἔχει σήμερον
ἀρκετὴν ἰσχύν. Εἶνε χαρακτήρ εὐθύς· ὅταν σοὶ δώσῃ τὸν
λόγον του, δὲν ἐννοεῖ νὰ σὲ ἀπατήσῃ· ἀγαπᾷ τοὺς φίλους
του καὶ τοὺς ὑποστηρίζει, εἶνε τίμιος, ἐν γένει δὲ σχετικῶς
ἐκ τῶν καλλιτέρων πολιτικῶν τῆς Μεσσηνίας. Δυστυχῶς
οὔτε αὐτὸς δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις πα-

τριωτικῆς καρδίας, διότι ναι μὲν εἶνε τίμιος, δὲν ἐννοεῖ δὲ
νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἀτίμους ἀνθρώπους, ἀλλὰ δὲν παύει καὶ
αὐτὸς νὰ βαδίζῃ τὴν πεπατημένην ὁδὸν, δὲν ἔχει ἰδιαίτου-
σαν ἱκανότητα, ἔχει μερικὰς *λόξες*, ἔχει καὶ αὐτὸς κόμμα
νὰ ὑποστηρίξῃ τέλος. Ἐκτὸς τούτου ἐνῶ πολεμεῖ τοὺς
Καραφωτειάδες, εἰς τὰς ἐκλογὰς συνδυάζεται μετ' αὐτῶν.

Σὺ προσθέτω τέλος ὅτι τὸ κόμμα τοῦ κύρ Κωνσταντί-
νου ἔχει ἀρκετὰ μεγάλην ἐπαρχιακὴν ἐπιρροήν, δηλαδὴ
ψήφους ἐκλεκτικούς.

Ἵποψῆριος τοῦ κόμματος τούτου ὡς δήμαρχος Καλα-
μῶν εἶνε ὁ Δημήτριος Μπούτσης, νέος καλὸς, ἔχων τὸν
πα ρ ᾱ, συγκεντρῶν περὶ ἐαυτὸν πολλὰς συμπαιθείας, διότι
εἶνε καταδεκτικὸς καὶ εὐπροσέγγιστος πρὸς πάντας.

Ὁ Δ. Μπούτσης εἶνε συγγενὴς τοῦ Γ. Γεωργαντάκη τοῦ
καὶ *Χορτζᾶ*. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὃν οὐδέτερον ἐν τῇ
πολιτικῇ. Ἀγαπᾷ πολὺ τὸ χρῆμα, νομίζει δὲ ὅτι δύναται
νὰ συνδυάσῃ τοῦτο τοῦ τὸ αἶσθημα μετὰ τῆς πολιτικῆς.
διὰ τοῦτο δὲν ἐννοεῖ νὰ *κουνηθῇ* παρὰ εἰς τὴν ὥραν τῆς
ἐνεργείας—τὴν παραμονὴν τῶν ἐκλογῶν δηλαδὴ. Καλλιτέ-
ρον, διότι καὶ δὲν μᾶς χρειάζεται. Ἄς τὸν ἀφίσω λοιπὸν
καὶ ἄς μεταβῶ ἀπὸ τούτου εἰς τὸν Γ. Δαμκλάτην.

Εἶνε καὶ αὐτὸς ἄλλος Γεωργαντάκης· ἀγαπᾷ τὸν πα ρ ᾱ,
τὴν δὲ πολιτικὴν τὴν ἔχει ὡς μέσον ἀνακουφίσεως, διὰ
τοῦτο καὶ ὀλίγην ἔχει ἐπιρροήν ἐν τῷ τόπῳ. Ἐσχάτως ἐ-
φάνη ὅτι θὰ ἀναλάβῃ ζωὴν πολιτικὴν, διότι γαμβρόν του
ἔκαμε τὸν Τ. Κουτσομητόπουλον, ἱατρόν.

Ὁ νέος, οὗτος, ἐν Γερμανίᾳ σπουδᾶσας, ἦλθεν ἐνταῦθα
καὶ ἤρξατο μετερχόμενος τὸν ἱατρόν, ὅτε συνέβη ἡ δολο-
φονία τοῦ ἱατροῦ Παλαμάρη, ὅστις, ὡρεῶν παρέχων εἰς τοὺς
πτωχοὺς τὰς ὑπηρεσίας τῆς ἐπιστήμης του, εἶχεν ἀποκτήσει
ἀρκετὴν ἐκλεκτικὴν ἐπιρροήν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πα-
λαμάρη ὁ Κουτσομητόπουλος ἐσκέφθη νὰ τὸν διαδεχθῇ
καὶ ἤρξατο ὄντως ἐργαζόμενος, ἂν δὲ τότε ἐγκαίρως ἦσαν
δημοτικαὶ ἐκλογαί, πολὺ πιθανὸν νὰ τὸν εἶχομεν δήμαρχον
σίμερον.

Μετ' αὐτὸν μεταβαίνω εἰς τὸν Χρῦσανθον, τὸν *μανιώδη*
συζητητὴν, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἐγωϊστὴν, ὥστε νὰ μὴ ὁμολο-
γῇ τὴν ἥττάν του. Εἶνε καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν θεωρητικῶν, θέ-
λει δηλαδὴ νὰ φαίνεται, ὅτι εἶνε ἄνθρωπος ἀρχῶν καὶ ἀνε-
νεξάρτητος, ὢν ἐν τούτοις ἅμα φίλος τῶν Καραφωτειάδων.
Τελευτῶν θέλω προσθέσει χάριν δικαιοσύνης, ὅτι εἶνε φίλος
καλὸς, νέος φιλότιμος, ἀφιλοκερδὴς καὶ ἂν δὲν εἶχε μεγά-
λην φιλοδοξίαν ἢ μάλλον δοξομανίαν καὶ δὲν ἐθυσίαζε πρὸς
ἐπιτυχίαν ἐν τῇ πολιτικῇ τὰ πάντα, θὰ ἦτο νέος, παρ' οὗ
ἡδύνατό τις νὰ ἐλπίζῃ πλείοτε τῶν ὅσων ἤδη ἐλπίζει
παρ' αὐτοῦ, διότι δὲν στερεῖται ἱκανότητος, εἶνε ἀρκετὰ
δραστήριος, ἔχει ἰσχυρὰν θέλησιν, εἶνε δὲ καὶ ἀρκετὰ εὐ-
φραδής. Τοιοῦτος ὁ Χ. Παγώνης, περὶ οὗ θέλω ἀσχοληθῇ
καὶ ἄλλοτε, διότι προαλείφεται διὰ τὰς μελλούσας δημο-
τικὰς ἐκλογὰς..

Ἐτερον κόμμα εἶνε τὸ τοῦ νῦν Νομάρχου κ. Δαγρῆ, τοῦ
πιστοῦ τούτου ὁπαδοῦ τοῦ ἀειμνήστου Ζαῖμη καὶ λίαν παρὰ
τούτου ἐκτιμωμένου, ἀνθρώπου εὐφυοῦς καὶ δραστηριότητος
οὐ τῆς τυχούσης· τὸ κόμμα του ὅμως τὸ ἰσχυρότατον ἄλλοτε
ἔδη ἐσφυκρίνθη κατὰ πολὺ, μόνον δὲ ἐν τῷ δήμῳ Ἀρεῶς
ἔχει νὰ διαθέσῃ ψήφους, ἡ δὲ ἐλάττωσις αὕτη τῆς ἰσχύος
προῆλθεν ἐκ τῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον μὴ ἐλεύσεως ἐπὶ τὴν
ἐξουσίαν τοῦ Ζαημικοῦ κόμματος, ἀφ' οὗ δὲν ἐννόησε καὶ
εἰς τὰς μεγαλειτέρας δυστυχίας του καὶ μ' ὅλην τὴν ἀπώ-
λειαν τῆς ἰσχύος του ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ Δαγρῆς, ὅπερ πολὺ